

φίας ὁ ἀρικυδὴς οὗτος ποιητὴς διαπρέπει ἐπὶ ζωηρᾷ εἰκονίσει χαρακτήρων καὶ ψυχολογικῇ ἀναλύσει καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπῇ. Τὸ ἀνεκδότον τοῦτο ποίημα χαίρει μεγάλῃν σπουδαιότητῃ παρὰ τοῖς μαγριπινοῖς, διότι ὁ ἀνὴρ, καθὰ ἐπληροφορήθη παρ' ἀνδρὸς εἰδικοῦ περὶ τὴν μαγριπινὴν φιλοσοφίαν, διέπρεψε μεγάλως ὥς φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ καλοῦσιν αὐτὸν ὑπατον τῶν φιλοσόφων (οὐλαίχουκεμα).

Τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἑμμετρος γραμματικὴ τῶν κανόνων τῆς ἀραβίδος φωνῆς, ἐν χειρογράφῳ ἀνεκδότῳ· τὸ ἀρ-

γου ἡμῶν παρῳδοῦμεν ἐκ τοῦ κλασικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀμήρου τῶν Περσῶν ποιητῶν Σααδῆ καλουμένου Ῥοδοκῆπου τὸ ἐξῆς τετράστιχον ἀναφερόμενον ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ:

«Θαρρῶντες ἐλαλήσαμεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι!

Καρποὺς μελέτης ἐμβριθοῦς ἐξήνεγκαν τὰ χεῖλη.

«Ἄν δέ τις μεταξὺ ἡμῶν εἰσέτι ἀμφιδάλλῃ

Τὸ βῆμα τοῦτο παρελθὼν, ἡδύτερον ἅς ψάλλῃ.»

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΕΤΑΝΟΟΥΣΑ

χαῖον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε περίεργον, διότι τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι πρὸ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τῶν γραμμάτων τὰ πάντα ἐψάλλοντο καὶ τὰ πάντα ἐγράφοντο διὰ ποιήσεως ἢ δι' ἐποποιίας.

Τοσαῦτα τόγε νῦν ἐν πρωτοτύπῳ ἀποσπῶντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκδότου συγγραφῆς καὶ δημοσιεύοντες περὶ τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως ἐξ ἀνεκδότων μαγριπινῶν παλαιογραφικῶν χειρογράφων ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἀσιανολόγων.

Οὐδόλως ἀποθαρρῶντες ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐρ-

ΤΟ ΕΘΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς δῶρα τῆς πρωτοχρονίας, καὶ ὁμιλοῦν συχνὰ ἀγνοοῦντες οἱ πλεῖστοι τὴν ἔννοιαν. Ἰσως δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν ν' ἀναγνώσουν τὰς ἐπομένας γραμμὰς εἰς αὐτὰ ἀναφερόμενας καὶ λάθωσι μίαν ιδέαν. Ἡ λέξις étrenne, παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ strenae, καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς εὐρίσκεται μεθ' ἐνδὸς éstrennes. Λέγουσιν ὅτι ὁ Τάτιος (βασιλεὺς τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα Π. Χ.) λαβὼν ὡς καλὴν εὐχὴν κλάδους κεκκομμένους ἐξ ἱεροῦ δάσους ἀφιερῶμένου εἰς τὴν